

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Jozefa Štefanka a členiek JUDr. Anny Petruľákovovej a JUDr. Ivany Izakovičovej v právnej veci žalobcu: **J.V.W.**, **H.**, **S.**, **IČO: X.**, zast. JUDr. P.B., advokátom, S., B. proti žalovanému: **S.**, **T.**, **B.**, zast.: **A.**, a.s., **D.**, **B.**, **IČO: X.**, o náhradu škody (poistné plnenie) vo výške **11 402,51 Eur (343 512 Sk)** s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.10.2008, č. k. 49 Cb 63/2001-181, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.10.2008, č. k. 49 Cb 63/2001-181 **m e n í** tak, že žalobu **z a m i e t a**.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy prvostupňového a odvolacieho konania v sume 684,13 Eur a 165,97 Eur (5 000 Sk) + 144,33 Eur doplatok znaleckého posudku.

Žalobca je povinný zaplatiť na účet Krajského súdu v Bratislave, č. X, VS: X 144,33 Eur.

O d ô v o d n e n i e:

Krajský súd v Bratislave napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi 343 512 Sk istiny spolu so 17,6%-ným ročným úrokom z omeškania od 19.07.2001 do zaplataenia a na náhradu trov konania 103 792 Sk. Žalovaného tiež zaviazal zaplatiť na účet súdu č. X, VS: X 4 348 Sk

Podľa odôvodnenia rozhodnutia návrhom podaným 13.09.2001 sa žalobca domáhal zaplataenia istiny vo výške 343 512 Sk s príslušenstvom z titulu náhrady škody - poistného plnenia.

Právo na poistné plnenie malo žalobcovi vzniknúť na základe toho, že 9.2.2001 o 16:45 hod. došlo na štátnej ceste 1/51 km 151,0 v smere na Nitre k dopravnej nehode medzi vozidlami zn. Škoda Octavia ŠPZ BB-384 AE, ktorého prevádzkovateľom je A. a vozidlom Mitsubishi Pajero sport, 3,0 V6/99 ŠPZ SC-212 AL, s prívesným vozíkom ŠPZ SC-878 YA a snežného skútra YAMAHA VMAX 500, patriacich žalobcovi. Vodičkou vozidla, ktorým bola spôsobená škoda, bola S.Č., r. č. X., bytom M., B., ktorá v dôsledku porušenia ust. § 14 ods. 3 zák. č. 315/1996 Z. z. o pravidlách cestnej premávky pri predchádzaní pravým bokom narazila do prívesného vozíka, pričom došlo k jeho prevráteniu spolu so snežným skútrom, ktorý bol na ňom prepravovaný.

Nárok uplatnený v celkovej sume 343 512 Sk pozostáva z faktúry za opravu vozidla Mitsubishi Pajero č. 2001 v sume 109 541 Sk; za opravu prívesného vozíka suma 21 233 Sk; požičovné náhradného motorového vozidla v sume 9 520 Sk a poškodenie snežného skútra v sume 203 218 Sk.

Z vykonaného dokazovania vyvodil súd záver, že predmetom sporu je náhrada škody - poistné plnenie zo zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a že žalobca neuplatňuje poistné plnenie z titulu svojho havarijného poistenia.

Súd, vychádzajúc z priestupkového spisu Okresného riaditeľstva PZ-ODI Galanta, mal za preukázané, že nehodu zavinila vodička vozidla Škoda p. Č. porušením ustanovenia § 14 ods. 3 zák. č. 315/1996 Z. z. nedodržaním bočného odstupu. Svoju zodpovednosť za dopravnú nehodu vodička Č. vo svojich písomných podaniach poisťovni, ani vo svojej svedeckej výpovedi na pojednávaní nikdy nepoprela.

Znalec v znaleckom posudku č. 59/2008 zo dňa 9.4.2008 pripustil, že z technického hľadiska je akceptovateľné, že vozidlo Škoda počas predchádzania vozidla Mitsubishi s prívesným vozíkom nedodržalo bezpečný bočný odstup, ale tiež, že vozidlo Mitsubishi s prívesným vozíkom počas predchádzania vozidlom Škoda zrušilo bezpečný bočný odstup vozidla Mitsubishi od vozidla Škoda. Súd preto dospel k záveru, že vodička vozidla Škoda Octavia je osobou zodpovednou za dopravnú nehodu.

Pokiaľ ide o znalecký posudok zo dňa 9.4.2008 č. 59/2008, tento nemá podľa záveru súdu náležitú výpovednú hodnotu, preto ho súd hodnotil iba ako doplňujúci dôkaz, dokumentujúci technickú prípustnosť tvrdení v zázname o dopravnej nehode a svedeckej výpovedi vodičky Č., ako aj výpovede žalobcu.

Vzhľadom na to, že žalovaný odmietol plnenie žalobcovi 19.7.2001, dostal sa do omeškania v zmysle ustanovenia § 517 Obč. zák. Keďže ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu (ods. 2), je povinný zaplatiť žalobcovi tiež úroky z omeškania. Súd mu ich priznal vo výške 17,6% ročne.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku sa odvolal žalovaný a navrhol ho zrušiť a konanie zastaviť. Napadnutému rozsudku vytýka, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil.

Tvrdí, že súd 1. stupňa vyjadrenie poisťovne žalobcovi zo dňa 19.7.2001 o tom, že „nie je preukázaný právny základ“, nesprávne interpretoval ako odmietnutie nahradiť poškodenému škodu. Podľa jeho mienky súd tiež nesprávne vyhodnotil znalecké dokazovanie, resp. vôbec ho nezohľadnil, keď v odôvodnení uvádza, že príčinou dopravnej nehody bolo nedodržanie bočného odstupu a že 100% zodpovednou osobou je vodička vozidla Škoda. Namietol tiež nedostatok svojej pasívnej legitimácie.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť a priznať mu náhradu trov konania.

Poukazuje na povinnosť žalovaného ako poisťovateľa podľa § 797 ods. 3 Obč. zák. vykonať vyšetrenie k jeho povinnosti plniť a upozorňuje na to, že je to jeho zákonná povinnosť, ktorú nemôže nahrádzať poškodený alebo súd.

Úsudok súdu I. stupňa, že posudok znalca Ing. K. nie je nosným dôkazom, považuje za správny a rovnako správne je podľa neho to, že oprel svoje rozhodnutie o správu policajného orgánu, teda správneho orgánu určeného zákonodarcom na vyšetrenie a zdokumentovanie dopravnej nehody a zistenie vinníka. Podľa neho je zistením a rozhodnutím tohto orgánu súd viazaný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal odvolanie podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. a keďže dospel k záveru, že je dôvodné, rozsudok súdu I. stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol.

Dovolací súd uznesením zo dňa 31.03.2010, sp. zn. 1 Obdo V 54/2009 zrušil zamietajúci rozsudok odvolacieho súdu zo dňa 9.9.2009, č. k. 2 Obo 16/2009-2002 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Podľa odôvodnenia rozhodnutia dovolací súd konštatoval, že odvolací súd sa neriadil ust. § 213 ods. 2 a 3 v spojení s ust. § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p. V tomto konštatovaní dovolací súd uvádza, že odvolací súd nariadil na prejednanie odvolania žalovaného pojednávanie, ale nezopakoval, resp. nedoplnil dokazovanie.

Predovšetkým nezopakoval výsluch znalca Ing. K. k záverom jeho znaleckého posudku z 9. apríla 2008 č. 59/2008, ktorý bez podkladových materiálov vyhotovil horeuvedený znalecký posudok, v ktorom vyslovil názor, že z technického hľadiska nie je možné jednoznačne zodpovedať, či vozidlo Škoda, resp. vozidlo Mitsubishi s prívesným vozíkom nedodržalo, resp. nezrušilo bezpečný bežný odstup. Znalec v znaleckom posudku uviedol, že oba uvedené varianty sú z technického hľadiska akceptovateľné. Odvolací súd len poukazuje na jeho svedeckú výpoveď z 15. októbra 2008, a to, na základe akého podkladu, resp. dôkazu dospel k názoru, že vozidlo Škoda počas predchádzania nenarazilo do vozíka, že vozík sa začal prevracať z inej príčiny, napr. z dôvodu prejazdu cez nerovnosť

na ceste, pričom nerovnosť na ceste nebola predmetom skúmania v znaleckom posudku, keďže miesto nehody nevedel identifikovať ani policajt, ani účastníci nehody.

Následne znalec pripustil, že z technického hľadiska mohol bezpečný bežný odstup zrušiť vodič vozidla Mitsubishi, ako aj vodička vozidla Škoda.

Podľa záveru dovolacieho súdu z uvedeného vyplýva, že právny názor, z ktorého vychádzal odvolací súd pri svojom rozhodnutí, nie je v súlade so závermi znaleckého posudku znalca a ani jeho svedeckou výpoveďou. Dovolací dôvod podľa ust. § 241 ods. 2 písm. b) a c) O.s.p. bol naplnený, lebo v danej veci možno prijať záver, že rozhodnutie odvolacieho súdu je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu je rozsudok odvolacieho súdu nesprávny.

Z citovaného konštatovania dovolacieho súdu vyplýva, že vytkol odvolaciemu súdu isté, podľa neho pochybenia v postupe konania, nevyslovil však vo veci samej záväzný právny názor.

Podľa vyjadrenia žalobcu v podanom dovolaní bola prioritou konania súdov miera účasti na spôsobenej škode a znalec ju určil pomerom 50:50; má však zato, že určenie miery účasti nie je otázkou technickou, ale právnou, teda rozhodnutie nie je na znalcovi. Odvoláva sa tiež na nový znalecký posudok, ktorý si dal vyhotoviť. V závere uvádza, že nemôže súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý vyvodzuje len zo záverov znaleckého posudku Ing. K. Podľa neho v štádiu hodnotenia nebral do úvahy to, že samotná vodička p. Č. zavinenie dopravnej nehody v plnom rozsahu priznala, a teda uznala škodu, v správnom konaní zaplatila pokutu. V tomto smere aj oznámením poisťnej udalosti požiadala žalovaného, aby likvidoval náhradu škody žalobcu a v čase oznámenia v žiadnom prípade nemohla byť v strese a nespomenúť si na nerovnosť na ceste, keď si na ňu spomenula po viac ako 5 rokoch.

Na tomto základe odvolací súd opätovne prejednal odvolanie žalovaného podľa § 212 ods. 1 a § 214 ods. 1 písm. a/ O.s.p., vzal do úvahy aj obsah žalobcovho dovolania a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Odvolací súd predovšetkým považoval za potrebné vyrovnať sa s dovolacím súdom uznaným pochybením, ktorých sa v konaní odvolací súd dopustil.

Pokiaľ dovolací súd považoval za porušenie ust. § 213 ods. 3 O.s.p. okolnosť, že odvolací súd nezopakoval, resp. nedoplnil dokazovanie, odvolací súd poukazuje na znenie cit. ustanovenia, v ktorom sa súdu stanoví povinnosť opakovať dokazovanie len v prípade jeho potreby. Je nepochybné, že o potrebnosti alebo nepotrebnosti rozhoduje konajúci súd. Odvolací súd prirodzene pri využívaní záverov znaleckého posudku vychádzal predovšetkým z vlastných vedomostí a skúseností aktívneho účastníka cestnej premávky. V súlade s týmto vysvetlením treba interpretovať aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v znení: Na pojednávaní dňa 15.10.2008 znalec výslovne uvádza (č. l. 169), že vozidlo Škoda počas predchádzania nenarazilo do vozíka, vozík sa začal prevracať z inej príčiny, napr. z dôvodu prejazdu cez nerovnosť na ceste a na č. l. 170 jednoznačne konštatuje, že zrušenie bezpečného odstupu vozidla Škoda nebolo príčinou prevracania vozíka a poukazuje pritom na rovnaký úsudok v znaleckom posudku.

Odvolací súd v tejto súvislosti vzal od úvahy aj vyjadrenie žalobcu ako svedka na pojednávaní dňa 16.05.2007, kde uvádza, že vo vozidle Mitsubishi boli traja ľudia, teda nebol sám a že vozidlo Škoda jazdiace za ním neregistroval. Čo značí, že nesledoval ani prívesný vozík, ktorý mal zavesený na svojom vozidle, pričom uvádza, že v mieste bola ľavotočivá zákruta.

Pokiaľ sa žalobca v celom konaní odvolával na policajný záznam o dopravnej nehode, ktorý podľa neho rozhodol, že nehodu spôsobila vodička p. Č. a sama to uznala zaplatením pokuty, podľa odvolacieho súdu spomenutý doklad zavinenie vodičky nepreukazuje. Tak napr. v tomto zázname sa o poškodení prívesu vozíka uvádza poškodenie pravého kolesa a ľavého blatníka, ale v pripojenom zápise S., a.s. zo dňa 12.12.2001 ľavý a pravý blatník, predná náprava, rozbité ľavé zadné svetlo. Pokiaľ ide o skutočnosť, že p. Č. zaplatila pokutu, táto neznamená aj uznanie zavinenia nehody, najmä ak sa vezme zreteľ na situácii, že nehoda sa stala 9.2., teda v zime o 16,45 hod, čo značí, že bola tma, na ceste mimo obce a vodička mala v aute aj svoje dieťa. Pokiaľ sa žalobca domnieva, že znalec Ing. K. určil mieru účasti žalobcu a p. Č. na spôsobenej škode pomerom 50:50, odvolací súd sa s touto jeho mienkou nestotožnil. Už v odôvodnení dovolaním napadnutého rozsudku odvolací súd poukázal na výpoveď Ing. K. na pojednávaní dňa 15.10.2008, (č. l. 169) kde tento výslovne uvádza,

že vozidlo Škoda počas predchádzania nenarazilo do vozíka, vozík sa začal prevracat' z inej príčiny, napr. z dôvodu prejazdu cez nerovnosť na ceste a na č. l. 170 jednoznačne konštatuje, že zrušenie bezpečného odstupu vozidla Škoda nebolo príčinou prevracania vozíka a poukazuje pritom na rovnaký úsudok v znaleckom posudku. K tomuto treba dodať, že síce podľa žalobcu bola cesta suchá, ale svedok z miesta nehody p. T. na pojednávaní dňa 16.05.2007 vypovedal, že vozovka nebola suchá, nevie však, či pršalo alebo padal sneh s dažďom. Aj podľa vodičky p. Č. bola vozovka mokrá.

Keďže v konaní si žalobca uplatnil nárok zo zodpovednosti vodičky vozidla Škoda za dopravnú nehodu, odvolací súd z uvedeného uzavrel, že miera jej zodpovednosti je nulová, teda, že dopravnú nehodu nezavinila.

Odvolateľ vo svojom odvolaní navrhol konanie zastaviť z dôvodu, že nie je v spore pasívne legitimovaný. Svoju námietku oprel o ust. § 9 ods. 2 vyhl. č. 423/1991 Zb. Odvolací súd zistil, že táto námietka odvolateľa je dôvodná. Podľa § 9 ods. 2 vyhl. poškodený má právo na plnenie proti poisťovni, ak poisťovňa po skončení vyšetrovania a od dohodnutia výšky náhrady škody s poškodeným alebo po obdržaní právoplatného rozhodnutia o výške náhrady škody (§ 9 ods. 1 vyhl.) písomne odmietla poškodenému nahradiť škodu alebo jej časť. Z uvedeného vyplýva, že povinnosť poisťovne plniť poškodenému sa viaže na povinnosť ako škodcu plniť poškodenému. To platí aj pre vznik nároku poškodeného voči poisťovni. Pokiaľ je zodpovednosť poisteného za škodu sporná a nedošlo k dohode poisťovne a poškodeného podľa § 9 ods. 2 vyhlášky, nie sú dané podmienky vzniku priameho nároku poškodeného na plnenie proti poisťovni, ktorý by mohol byť uplatnený žalobou proti poisťovni (v takom prípade treba, aby poškodený uplatnil nárok na náhradu škody voči škodcovi). Samotné odmietnutie poisťovne plniť poškodenému ešte nezakladá priamy nárok poškodeného proti poisťovni. Keďže teda v rozhodovanom prípade sa nepreukázalo, ani žalobca netvrdil, že sa s poisťovňou dohodol o výške náhrady škody, resp., že mu bola priznaná právoplatným rozhodnutím súdu, nevznikol medzi poškodeným a poisťovňou osobitný právny vzťah, na základe ktorého by poisťovňa bola povinná poskytnúť mu plniť a poškodený by bol oprávnený domáhať sa plnenia voči poisťovni. Na tomto základe odvolací súd rozhodnutie súdu I. stupňa, keďže nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219 O.s.p.), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1) zmenil tak, že žalobu zamietol.

Názor dovolacieho súdu, ktorým spochybnil postup odvolacieho súdu, spočíva v tom, že síce v jeho konaní nedošlo k vadám podľa § 237 O.s.p., ale konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Ďalej odcitoval, v čom spočíva nesprávne právne posúdenie a že sa neriadil ustanovením § 213 ods. 2 O.s.p., ktoré ustanovenie taktiež odcitoval (str. 6 jeho zrušujúceho uznesenia). Svoje intencie v zrušujúcom uznesení zhrnul do jedného odseku (necelých jedenásť riadkov) svojho zrušujúceho uznesenia (str. 7). Spočíva v tom, že:

„Predovšetkým nezopakoval výsluch znalca Ing. K. k záverom jeho znaleckého posudku z 9. apríla 2008 č. 59/2008, ktorý bez podkladových materiálov vyhotovil hore uvedený znalecký posudok, v ktorom vyslovil názor, že z technického hľadiska nie je možné jednoznačne zodpovedať, či vozidlo Škoda, resp. vozidlo Mitsubishi s príviesným vozíkom nedodržalo, resp. nezrušilo bezpečný bežný odstup. Znalec v znaleckom posudku uviedol, že oba uvedené varianty sú z technického hľadiska akceptovateľné. Odvolací súd len poukazuje na jeho svedeckú výpoveď z 15. októbra 2008, a to na základe akého podkladu, resp. dôkazu dospel k názoru, že vozidlo Škoda počas predchádzania nenarazilo do vozíka, že vozík sa začal prevracať z inej príčiny, napr. z dôvodu prejazdu cez nerovnosť na ceste, pričom nerovnosť na ceste nebola predmetom skúmania v znaleckom posudku, keďže miesto nehody nevedel identifikovať ani policajt, ani účastníci nehody“.

Prvostupňový súd nariadil správne dokazovanie znalcom na posúdenie skutočnosti, na ktoré nemá odborné znalosti (§ 127 O.s.p.). Predtým táto udalosť, ktorá predchádzala žalobe, bola priam lajdácky vyšetrená, dokonca nebolo určené ani jej presné miesto, kde k nehode došlo. Bolo nielen záujmom, ale aj povinnosťou žalobcu, aby dopravná nehoda bola čo najpresnejšie a najdôslednejšie vyšetrená. Zakladať zodpovednosť žalovanej poisťovne na tom, že bola uložená vodičke motorového vozidla Škoda bloková pokuta a že ju zaplatila, nie je možné. Rozhodnutím v blokovom konaní súd nie je viazaný (§ 135 ods. 1 posledná veta O.s.p.). Znalec nebol svedkom nehody a jeho závery zodpovedajú podkladom, ktoré mu boli predložené, teda znalecký posudok, na ktorom nemožno zodpovednosť založiť. Jasne uviedol aj pri výsluchu pred prvostupňovým súdom, prečo nemohol objektívne dôjsť k iným záverom a jeho opakovaný výsluch by nič nepriniesol. Revíziu znaleckého posudku, ak je potrebná, nariadi súd kontrolným znalcom (alebo ústavom) podľa § 127 ods. 2 O.s.p. Nemožno pripustiť taký postup, že účastník si nezávisle na súde objedná osobu zapísanú v zozname znalcov, aby podľa jeho pokynov

vypracoval hodnotiacu mienku, ako sa to stalo v tomto prípade, keď na žiadosť žalobcu takto postupoval Ing. L.Š. a na tom si zakladal žalobca následne svoje práva. Pokiaľ ide o opakovanie a doplnenie dokazovania, tento problém bol riešený kolektívom odborníkov po účinnosti novely OSP, zákona č. 519/1991 Zb. v Komentári (EUROUNION, spol. s r. o., Bratislava 1999), keď táto problematika bola riešená vo vysvetlivkách k § 213 (str. 358) takto:

„Odvolací súd môže opakovať alebo aj doplniť dokazovanie. K opakovaniu dokazovania spravidla dôjde vtedy, ak pravdivosť dokazovania vykonaného prvostupňovým súdom posúdi odvolací súd ako nevierohodnú, ak toto dokazovanie bolo neúplné alebo iné okolnosti (dôkazy) si vyžadujú dokazovanie zopakovať. Opakuje sa len dôkaz, ktorý podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné opakovať. Odvolací súd môže dokazovanie doplniť. Postupuje pritom podľa § 120 ods. 1 v spojení s § 211 ods. 2 O.s.p. Rozsah doplnenia a dokazovania stanoví odvolací súd. Môže ísť aj o kombináciu opakovania niektorých dôkazov a doplnenia novými dôkazmi. Uvedené dokazovanie môže vykonať odvolací súd buď sám, ak nejde o rozsiahlejšie dokazovanie alebo prostredníctvom prvostupňového, alebo dožiadaného súdu. Opakovanie niektorých dôkazov priamo odvolacím súdom je účelnejšie vtedy, ak odvolací súd podľa vlastného názoru vidí potrebu vykonať tieto dôkazy. Ani doplnené či zopakované dokazovanie nepodmieňuje zmenu napadnutého rozhodnutia, ak po vyhodnotení dokazovania odvolací súd dospeje k názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je správne.

K doplneniu alebo zopakovaniu dokazovania môže dôjsť priamo z iniciatívy odvolacieho súdu alebo účastníkov. Táto iniciatíva môže vyplývať priamo z odvolania (odpovede na odvolanie), kde sa spochybňujú dôkazy, vytýka neúplnosť dokazovania a pod.“

Tento výklad je ďalej doplnený o hodnotenie názoru, podľa ktorého, ak má dôjsť k zmene prvostupňového rozhodnutia, treba dokazovanie zopakovať vždy. K tomuto názoru sa uvádza:

„Tento názor však nielenže je prekonaný, ale nikdy nebol v súlade so zákonnou úpravou. V podstate popiera devolutívny účinok v apelačnom princípe odvolania. Navyiac je v rozpore s úpravou odvolania (ods. 1), keď vyslovuje viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa, teda názorom súdu, ktorého rozhodnutie preskúmava. Zákon nepozná „odchýlenie sa od skutkových zistení“, ale dostatočne alebo

nedostatočne zistený skutkový stav. Je v rozpore aj so zásadou hospodárnosti opakovať dokazovanie tam, kde niet na to dôvod, kde odvolací súd považuje dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom čo do kvality a kvantity za vyčerpávajúce. Nie je namieste ani námietka, že sa porušuje zásada priamosti konania. Zákon presne stanovuje, ako treba viesť dokazovanie, výsluch svedkov (§ 126), aj zabezpečenie ostatných dôkazov a len po ukončení dokazovania dochádza k hodnoteniu dôkazov (§ 132). Vyhodnotenie dôkazov je vecou súdu a nemá nič spoločné s priamosťou konania, naopak, do tejto činnosti súdu nemôžu ani svedkovia, ale ani účastníci zasahovať“.

Na tomto názore nič nemení ani opačná následná úprava § 213 ods. 1 (odvolací súd je viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvého stupňa) ani odsekom 2, pretože odvolací súd nemienil použiť a nepoužil iné ustanovenie právneho predpisu ako prvostupňový súd a konečne (ods. 3) ani nezistil, žeby súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Toto dokazovanie vyhodnotil a vyslovil právny záver. Neznamená to, že ten istý skutkový stav nemôže vyhodnotiť inak a dôjsť k inému právnemu záveru, ako prvostupňový súd. V takom prípade odvolací súd má striktné dodržať stanovený postup v § 243b ods. 1 posledná veta a nie zrušovať také rozhodnutie odvolacieho súdu.

V priebehu dvojinštancného konania účastník v každom jeho štádiu procesný nedostatok, že pre vedenie sporu nemá druhý účastník procesnú legitimitáciu, môže namietat a nemožno konštatovať, že „s tým sa vypořádaval prvostupňový súd“. Nebolo nikde konštatované, na čom bola založená pasívna legitimitácia poisťovne. Ona nebola účastníčkou dopravnej nehody a jej zodpovednosť je založená na poisťovej zmluve zo zákonného poistenia. Poisťovňa môže plniť aj priamo poškodenému, ale pre takýto postup sú stanovené osobitné podmienky.

Keďže odmena znalca je vo výške 9 348 Sk /310,30 Eur/ a bola v rozdiel jej vyúčtovania a žalovaným zaplateného preddavku znalcovi uhradená zo štátnych prostriedkov a následne súd I. stupňa v napadnutom rozsudku zaviazal úhradou tohto rozdielu žalovaného, odvolací súd zaviazal žalobcu zaplatiť túto sumu žalovanému.

Úspešnému žalovanému vzniklo podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov prvostupňového i odvolacieho konania. V prvostupňovom konaní žalovaný zložil na znalecké dokazovanie preddavok v sume 5 000 Sk (165,97 Eur) a sumu 144,33 Eur

ako doplatok znaleckého posudku. V odvolacom konaní zaplatil žalovaný súdny poplatok v sume 684,13 Eur. Odvolací súd mu náhradu týchto trov žalobcom priznal.

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 6. októbra 2010

JUDr. Jozef Štefanko, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Michaela Szöcsová